

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је одобрити решење Народне Скупштине, сазване у први редован сазив за 1. октобар 1906. године, од 2. јула 1907. године, које гласи:

„Одобрава се Министру унутрашњих дела накнадни кредит у суми од 417.816,41 динара — четири стотине седамнаест хиљада, осам стотина шеснаест динара и $\frac{41}{100}$ — колико му је потребно за исплату неизмирених издатака учињених по буџетима од 1900—1905. године закључно на потребе полицијске и санитетске струке.

Овлашћује се Министар финансија, да овај кредит измири из државне готовине (члан 25. закона о државном буџету) и да учињени издатак покаже у државном рачуну расхода за ову 1907. годину.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 8. јула 1907. г. у Београду.

РАЗГРУПИСАВАЊЕ ОПШТИНА

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., одобрена су решења Народне Скупштине, сазване у први редован сазив за 1. октобар 1906. год. од 6. јула 1907. год. која гласе:

„Да се села Манојловци и Комарево општине мрштанске. Биљаница и Слатина општине јашуњске, у срезу лесковачком, округа врањског, по изјављеној жељи својих становника. одвоје од својих садањих општина, и да сама за себе образују нову општину под називом: општина манојловачка, у истом срезу и округу.“

„Да се села: Кончић, Прекопуче и Здравине, по изјављеној жељи својих становника, одвоје од своје садање општине великопланске, у срезу прокупачком, округа топличког. и да образују нову општину под називом: општина прекопучка, у истом срезу и округу.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 8. јула 1907. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

I. Природни и вештачки доказ (непосредни и посредни).

Подела на природни и вештачки доказ учињена је с погледом на *извор* из кога се доказ добија. Према томе, природни је доказ онај, који почива на *чулном опажању*. Ово чулно опажање, које је извор природном доказу, може опет да буде двојако: или властито опажање судије, у ком случају имамо *увиђај*, или туђе опажање. Да би туђе опажање било сасвим поуздано, оно мора бити саопштено судији од онога, који га је учинио; оно је у том случају *сведочеба* или *исказ у ширем смислу*. Овај исказ опет или је исказ оптуженог, који се зове *признање*, ако је неповољан по њега, или је исказ кога незаинтересованог лица, у ком се случају зове *сведочеба* у ужем смислу. А ако у питање дођу предмети, за чије се опажање тражи нарочита спрема, знање, искуство или вештина, то у том случају имамо *вештачко мишљење*. Из свега излази, да у природни доказ улазе: увиђај, признање, сведочеба сведока, вештачко мишљење, па и исправе, које у себи увек садрже једно од поменутих доказних средстава.¹ — Вештачки доказ, на коме се заснива исвесност какве правно важне чињенице, међутим, јесте онај, који почива на *закључцима* који се из утврђених или доказаних чињеница изводе на постојање истинитости других чињеница које су предмет доказа, јер ове с првима стоје у тесној логичној вези.² Оне чињенице, које су доказане и из којих се изводи закључак да постоји истинитост друге чињенице, зову се *основи подозрења* или *индиције*. Вештачки се доказ, према томе, зове још и доказ по основима подозрења или индицијама. Тако н. пр. ако је утврђено да је А. био на месту на коме је извршено убиство над Б. и то у времену када је отприлике исто извршено, то

¹ v. Holtzendorff, Handbuch I 210; Glaser, Handbuch I 366.

² v. Holtzendorff, Handbuch I 210; Ullmann, Lehrbuch 335; Zachariae, Handbuch II 410.

се из истинитости те чињенице изводи закључак да постоји истинитост друге чињенице, која је предмет доказа, а то је да је баш А. извршио убиство, јер ова последња с оном првом чињеницом стоји у тесној логичкој вези. У овом случају је основ подозрења или индиц догазана чињеница: да је А. био на месту учињеног дела.

Противност између природног и вештачког доказа обележава се још и изразом *непосредни* (директни) и *посредни* (индиректни) доказ. Непосредни или директни је доказ онај, код кога се истинитост или неистинитост свих важних чињеница, које су предмет доказа (дакле сва објективна и субјективна битна обележја кривичног дела или само нека од њих) добија непосредно из доказних средстава, н. пр. доказ сведоцима. Међутим посредни или индиректни је доказ онај, код кога се најпре доказним средствима утврђује истинитост какве друге чињенице, која не улази у предмет доказа нити у биће кривичног дела, и тек од ове непосредно доказане чињенице, извођењем закључка, долази се до истинитости оне, која има да се докаже.³ Код овога доказа имамо увек две чињенице, једну која непосредно долази из доказних средстава — основ подозрења, индиц — и другу, која се из прве изводи. Према томе, непосредни су докази у исто време и природни докази, т. ј. који се оснивају на чулним опажањима, а посредни је вештачки доказ. Али, при свем том, подела и разлика између непосредних и посредних доказа није сасвим основана, јер се и код природних доказа само посредним путем може доћи до истинитости какве чињенице. И непосредни докази почивају на претпоставкама и закључцима, јер ми н. пр. верујемо признању стога, што не можемо да замислимо, да ће неко, који није крив, себе оптужити; ми, дакле, из његове изјаве закључујемо, да је он одиста крив, у колико је, разуме се, оно, што он признаје, вероватно. Ова је подела, међутим, само у толико тачна, што се код доказа по основима подозрења из чулних опажања прво добијају чињенице, које нису предмет доказа, већ које служе као средство за доказивање предмета доказа, докле се код свих осталих доказних средстава предмет доказа добија непосредно из чулних опажања.⁴

Речено је, да су основи подозрења моменти или околности, које не улазе у биће кривичног дела, већ да стоје ван њега. Стога само један основ подозрења не може дати доказ, јер се из тако усамљеног могу разни закључци изводити, те је потребно да дођу или да се саставе више њих, из којих се може извести само један закључак и то: да је чињеница, која има да се докаже, истинита или неистинита, па тек онда да се добије доказ. Вештачки или посредни доказ по овоме зове се још и *саставни доказ*.

Ова је подела од практичне вредности само за законодавства, која су усвојила теорију принудних законских до-

³ *Kitka*, Die Beweislehre 13; *Rulf*, Commentar II 55; *Geyer*, Lehrbuch 705; *Birkmeyer*, Deutsches Strafprocessrecht 409.

⁴ *Mittermaier*, Lehre vom Beweis 403; *Rulf*, Commentar II 55; *Birkmeyer*, Deutsches Strafprocessrecht 409.

каза, јер по њима природни или непосредни доказ стоји по доказној вредности над вештачким или посредним. И у науци се раније мислило да се првим добија објективна а другим субјективна истина. Нарочито у инквизиторском поступку била је од вредности ова подела, јер се по њему у опште није могао добити доказ по основима подозрења, већ су ови служили само као повод за изнуђавање признања, а касније за изрицање изванредне казне. Па и законодавства прве половине XIX столећа правила су разлику између природног и вештачког доказа, јер се тврдо држало да је истина, добијена на основу природних доказа, поузданија од оне, која је резултат операције разума, и да се, према томе, само на основу првих могу изрицати и најтеже казне. Овако је гледиште узео и наш законик. Он поред природних доказа: увиђаја, вештачког мишљења, признања, сзедоце сведока и исправа, предвиђа и вештачки доказ — § 222 кр. п.; али, као год и сви старији законици, не допушта да се најтежа казна може изрећи на основу вештачког доказа (§ 243). Међутим, нетачно је тврђење, да се природним доказом долази до већег степена извесности него што се може доћи вештачким доказом, јер и први, као што је речено, почивају на претпоставкама и закључцима, као и други. Кад буде даље речи о доказу по основима подозрења, доказаћемо да и он може имати онакву исту доказну снагу као и сви природни докази. Кад ово стоји, онда сва ова подела и разликовање нема никакве практичне вредности, те стога нова законодавства и не постављају никакву разлику између природних и вештачких доказа.

II. Оптужени и одбранбени доказ.

Подела доказа на *оптужне* и *одбранбене* у Кривичном Поступку учињена је с погледом на *предмет доказа*. Оптужни је доказ онај, који има за предмет све оне чињенице, од чијег постојања и извесности зависи осуда оптуженог.⁵ Оптужни доказ према томе у себи обухвата: 1) биће кривичног дела, т. ј. сва битна обележја оног кривичног дела, које је предмет тужбе; 2) виновништво као субјективна страна кривичног дела, под којим се овде има разумети и свака врста учешћа у извршењу кривичног дела; 3) све оне околности, које заснивају већи степен кажњивости, а то су све поопштравне и и отежавне околности. По себи се разуме, да ће се у оптужни доказ рачунати и доказивање, да се извесне чињенице нису десиле, ако је само то, што се те чињенице нису десиле, од важности за осуду оптуженог т. ј. ако то невршење или нечињење улази у појам или у биће кривичног дела, као што је то н. пр. случај код свих кривичних дела нечињењем (*Unterlassungsdelict*). Тако исто у оптужни доказ улази и доказивање злочиначке воље (*dolus*) код оптуженог, као и доказивање урачуљивости оптуженог, у времену извршења дела, ако се у исту посумња.

(наставиће се)

⁵ *Rulf*, Commentar II 54; *Zachariae*, Handbuch II 416; *Holtzendorff*, Handbuch I 211.

С КОНГРЕСА ЗА ЗАШТИТУ ДЕЦЕ.

Сваки век има своје обележје. Деветнаести век био је век техничких проналазака. За садашњи, двадесети век могло би се рећи да је век хигијене и филантропије. А у том великом послу издваја се нарочито двоје: 1. унапређење човека као индивидуе, и хигијена и спасавање бедне деце. Та два питања занимају највеће духове у свету. А од њих ставља се на прво

место спасавање деце. С тога се може рећи да је *двадесети век децији век*.

У опште држи се, да ће цео будући нараштај, па према томе и цео доцнији свет изгледати друкчије, ако се срећно реше хигијенска питања у опште и ако се нађе пута и начина да се збрину напуштена и бедна деца.

Сва социјална питања која дубоко засецају у организам/вију народа и држава биће срећно решена у друштву, које је стигло да своје хигијенске уредбе и своју

децу изведе на добар пут. Верујући у ове идеје, први мислиоци у нашем суседству још пре две године покренули су мисао о сазиву конгреса, коме би био задатак да се бави напуштеном децом и заштитом деце.

Припремни комитет састављен из 59 чланова почео је рад с пуно зебње. У почетку се сумњало да ће ова идеја наћи плоднога земљишта. Али прилике се брзо мењаху и у прошлој години припремни комитет добио је у новој влади аустриј-

ској преданога пријатеља свога. Од тога доба рад је за конгресе нагло напредовао.

У децембру прошле године утврђено беше да се конгрес држи у Бечу 5, 6 и 7 марта (по нашем календару). За тај циљ општина бечка беше ставила конгресу на расположење све што би могло увећати интерес за ову ствар. Одбор општине бечке одмах је изјавио, да ће учест конгреса приредити банкет о свом трошку, а влада беше ставила на расположење припремног комитета у Министарству трговине читаво одељење с једним шефом на челу. Министар правде саопштио је, да ће он из свога буџета покривати све трошкове око штампања конгреских издања. Министар унутрашњих дела беше наредио да се у свима већим местима образују месни одбори за циљ конгреса. И тако конгрес беше осигуран.

Пријаве за конгрес нагло су долазиле, ма да се за чланство плаћало 8 круна. И ја сам у почетку ове године добио карту под бројем 328.

Припремни Одбор рачунао је на 5 до 600 чланова. Међу тим пријавило се 1.850 чланова. Комитет беше оволиким одзивом изненађен. О тога су многе ствари биле неједипрмне, јер су пријаве последњих дана износиле по 120 дневно.

У понедељник 5. марта у 10 сахата пре подне беше се око 2000 душа скупило у дворани музичкога друштва (Musikvereinssaal). На уласку у салу сваки члан је добио прво члански знак и пуно разних списа конгреса и извештаја скоро свију друштва бечких за заштиту деце.

Тачно у 10 сахата члан припремног комитета г. др. Бернрајтер, бивши министар просвете и вођа велепоседника у народној скупштини, отворио је са неколико речи конгрес у име комитета.

Пошто је конгрес отворен, приступило се конституисању. За председника би изабран г. др. Јосиф М. Бернрајтер, тајни саветник и министар у оставци (D-r Josef Bärenreither, geheimer Rat und Minister a. D.). За тим је изабрано 12 потпредседника. Међу овима кнез Лихтенштајн (D-r Eduard Prinz von und zu Lichtenstein) председник друштва за дечија склонившта у Бечу и г-ђица Лидија од Волфринга (Fräulein Lydia von Wolfring) председник Песталоцијевог друштва у Бечу. Ово двоје помињем стога, што су они узели нарочитога учешћа у радовима конгреса. Кнез Лихтенштајн као председник друге секције и одлични заступник напуштене деце у целој Аустрији, а г-ђица Волфринг својим темељитим рефератима о заштити деце против злих родитеља и против злих људи у опште.

За пословође беху изабрани шест чланова.

Конгрес се конституисао необично брзо. За то је требало само толико времена, колико је требало прочитати имена предложених чланова. Није било ни глашава, ни говора о томе.

По свршеном конституисању узео је први реч изабрани председник г. Бернрајтер. Његов је говор од великог значаја, с тога ћу га у главном овде саопштити.

„Ја сам, рекао је, с пуно права горд што сте ме, уважени чланови, позвали на чело овако одличне скупштине. Моја је прва дужност да вам изјавим, да ћу све што ми је могуће учинити, да се посао конгреса добро сврши, а за тим допустите ми, да вам се свима топло захвалим што сте из близа и из далека похитали овамо, те да заједнички послужимо великој идеји која нас је овде сакупила и којој смо вољни с пуно љубави да служимо. Ми можемо бити поносити гледајући у нашој средини тако одлично заступљену царску владу“. За тим је поименце, у име конгреса захвалио влади, бечкој општини, страним изасланицима и свима великим удружењима која беху заступљена на конгресу.

Констатовао је да има 1800 чланова и 120 изасланика разних корпорација.

„И ако је наш конгрес аустријски, он је разбудило велико интересовање и далеко преко граница наших. Ми имамо у нашој средини одличних гостију из других држава и ја их у име конгреса с радошћу срдечно поздрављам. Ако нас државне границе деле, опет нас саставља заједничка идеја којој сви служимо. Ја их поздрављам као сараднике на делу на коме се у свима државама с истим одушевљењем и истом преданошћу ради“.

Најзад је поздравио и заступнике штампе.

После ових формалних поздрава прешао је г. др. Бернрајтер на говор о идеји конгреса.

„Ова идеја“, рекао је, „никла је из самога бића нашега времена, које примењену науку ставља у службу великих привредних и социјалних циљева. То што ми овде спремамо то је један део великога културнога покрета данашњих дана у којима живимо, а уједно један нов доказ, да је наша генерација поред свега свога трчања за користима и добити, способна уздићи се у више идеале. Циљеви народнога васпитања без престанка се шире. Питања о здрављу и телесној способности омладине, свију сталежа без изузетка, занимају нас данас више но икада. Данас се сматра као нужа да се омладина васпита у сигурном и брзому суђењу, те да може ући у позитиван живот. Нова еволуција васпитне политике у коју улазимо с новим веком састоји се у томе, да породица, општина, друштво и држава с извесним и одређеним планом раде на подизању и гајењу деце од рођења па до њиховога стицања у самостални живот, тежећи да развију њихово здравље, тело, душевне и моралне способности. То огромно раширење васпитних појмова даје нарочито обележје времену у ком живимо. Није више питање о школовању деце. Данас се исто толико пажње поклања детету у времену пре и после школовања. Данашња генерација има да се стара о детету пре и после школовања као и за време школовања. Модерна наука о здрављу, морални и религијски поступати, настава од првих почетака па до свршене стручне наставе, све то су захтеви, који се стављају на генерације које настају. Из свега тога мало по мало ствара се

слика једне нове науке о васпитању омладине, која ће полако захватити целокупну нову генерацију читавога народа и ставља себи као циљ; здравље, моралност, срдечност, способност и срећу народа. Све то има да се постигне интензивним и раширеним старањем за васпитање целокупнога подмлатка. Ова тежња образује постоље за наш рад. Од тога се одваја специјално питање о напуштеној деци и заштити деце, питање које ће нас ових дана занимати. Јасно је да овде није у питању само заштита детета од напуштања и злостављања, заштита у ужем смислу; него је много шире поље нашега рада. Оно се протеже на децу сирочад, напуштету, покварену, неморалну, једном речју на децу, која су на путу да пропадну. Тежња нам је да скоро изгубљене понова вратимо народној заједници и тиме увеличамо снагу целога народа. Држава и друштво треба на овом пољу да напнаде, у интересу слабих и сиромашних, оно што су зле неприлике рђаво учиниле.

(наставиће се)

саопштио

Д-р Ник. Ј. Петровић

О намерном „тровању“ инфекциозним бакцилама и о кажњивости оваквог дела.

Од када постоји друштво, може се позитивно рећи, да од тада постоје и кривичне радње у данашњем смислу речи.

Појмови о томе, шта је недозвољено и шта је кажњиво, а шта је дозвољено и шта се сме радити, разни су код разних друштава и разних народа на земљи од вајкада. Док једно друштво сматра извесно кривично дело за веома тешко и казни га највећом постојећом казном, дотле друго друштво исто то дело сматра као врлину и не казни га, већ га често чак и похваљује или награђује. Док се у културном свету на пример разбојништво сматра као тешко злочино дело и казни се веома великом казном, дотле се на пример у Абисинији исто дело сматра као врлина и не казни се. Докле се код нас patricidium — убијство родитеља, сматра за најтеже кривично дело, дотле на пример Хотентоти сматрају за најсветију дужност, да своје остареле и ослабеле родитеље побију и поједу, те да их на тај начин ослободе мука, да друштво своје ослободе непродуктивних створова и да на тај начин оживе своје родитеље у себи самима, како би вечито живели, јер ће и њихови потомци са њима урадити то исто.*)

Крађу у Абисинији на пример сматрају у сваком случају као врло тешко кривично дело и казне готово увек смрћу, док код нас крађа може бити често обичан преступ, па и иступ.

По старом српском обичајном праву било је доста дела кривичних, која нису сматрана за кажњива и недопуштена, а која се данас пак казне строго, и обратно, било је извесних кривичних дела, која су

*) По њиховим појмовима на сваки начин овим путем одржавају бесмртност душе и бесмртност материје.

строго кажњавана, а која се данас по нашим савременим правним појмовима и законима казне много блажије или се не казне никако. Крвна освета, која се данас сматра и казни као и обично убијство, са олакшавним и отежњавним околностима у колико постоје, била је до скоро дозвољено дело, па чак и дело части, и онај који би се усудио, да крв крвљу не опере, сматран је за кукавицу и за човека, коме је опстанак у друштву немогућ. До скоро је на пример отмица девојке сматрана у нашем народу као узор дело јунаштва достојно одраслог мушкарца, док се данас то дело сматра и казни као тешка кривица противу личне слободе воље и кретања. Наш народ по селима и данас сматра, да то није ништа неморално довести девојку у кућу и са њом живети невенчано по неколико месеци до венчања, и кад власт ово гони и кажњава према законима, народу то не иде у главу како то сме да буде и зашто.

Тровање је сматрано у средњем веку као фино дело, достојно ондашње грубе и непросвећене аристократије, док се данас исто сматра као најгадније и најподлије убијство. Код Римљана *manus oia* породице био је неприкосновен, тако да је *pater familias* имао право по своме нахођењу просто убити своје неваљало дете, а да за то никоме не одговара, док се данас ово сматра и казни као обично убијство. Намерни побачај — *abortus provocatus*, казни се данас доста строго, док је у ранија времена код неких народа то била обична ствар, која се није ни истраживала, ни казнила; код других на против кажњавала се као и обично убијство.

О кажњивости оваких дела у разна времена и код разних народа нећемо овде говорити, јер је та кажњивост увек била резултат степена културе и наравствености дотичнога друштва.

Овде ћемо се позабавити само са једном врстом убијства и телесних повреда, која се почиње јављати у модерном веку код цивилизованих народа и која обећава у будућности обилат материјал за јуриспруденцију и јурисдикцију кривичног права. Није нам познато, да ли је код нас већ био који овакав случај пред судом, али са временом појавиће се и код нас ова врста кривичних дела, ма да је писац ових врста већ имао у пракси један овакав случај, који му је и дао повода, да се позабави овим питањем и да га стави правницима и у опште криминалозима на размишљање и третирање.

Реч је о намерном „тровању“ *инфекциозним бактеријама*.

Данас је познато, да је у опште могуће човека намерно инфицирати каквом инфекциозном болешћу, па ако је то још болест опасне природе, могуће је на тај начин уклонити свога противника са света. Убица увек бира средство и начин, како ће своју жртву смакнути, а да се постојање дела не докаже или, бар, да се не докаже његова кривична одговорност. Наравно овде је реч само о убијствима намерним и са предумишљајем и планом у опште. Средства код вештог и хладног

убице, често пута су тако вешто подељена, да власт и не сумња у природну смрт жртве, а тако исто ни фамилија, или у најгорем случају још стекне уверење да се дотични сам убио.

Да је употреба овога средства, т. ј. телесно и душевно руинисање или чак физичко, морално, па често пута и материјално потпуно упропашћивање, дакле убијство свога ближњег, данас у опште могуће помоћу намерне инфекције каквом opakом болешћу и код простијег света, а у толико могућније и сигурније код интелигенције, а нарочито код лекара и хемичара, то је јасно и несумњиво. Случај, који је потписати имао у пракси као иследник, састоји се у следећем:

Перса, одвојено живећа жена Стевана Н. из Г. у срезу азбуковачком, округа подринског, саживи се блудно са једним сељаком из суседног села. Са Стеваном је имала два синчића. Перса је хтела, да се са свим опрости Стевана, како би се могла венчати са свјим милосником, и то би може бити могла успети и редовним путем, али њој није било само стало до тога, да добије развод брака, већ јој је главно било, да дође и до Стевановог имања. Стеван је према тамошњим приликама на селу био богат човек, а њен милосник и ако угледан међу сељацима, био је сиромаш и важио је као пропалица и неваљалац. Перси је дакле било стало до тога, да Стевана нестане, да умре и да његово имање наследи његови и њени малолетни синови, па да она исто ужива и да као старатељ деце са туторима и њеним милосником са истим имањем располаже. Не смејући, да се реши на просто и обично убијство, ова покварена и препредена жена у договору са својим милосником, који је такође бистар и довитљив човек, утврди и изведе свој план, на овакав начин, који је за тамошње навике, где у сличним случајима обично влада као оруђе сикира, нож или пушка, веома необичан, управо јединствен.

У то време 1904. и 1905. год. владао је у овим крајевима, поред шарлаха, дифтерије и богиња, тифус (врућица), који је услед рђаве хране, рђавог начина живота и крајње сиротиње, сатирао ових гладних година масу становништва. Перса или њен милосник, не зна се тачно, долазећи у среско место послом код лекара, чули су како овај фамилији појединих болесника од тифуса, даје паметне савете о нези истих и о чувању здравих, да се не заразе и не разболе. Лекар је био млад, идеалан човек, који је свакоме давао савете и упуства, које наука данас може пружити, не жалећи труда и времена, само да помогне тадање бедно стање народа у ономе крају и да заразу пресече, сузбије и уништи. Слушајући то Перса или њен милосник, сазнали су начин, како се зараза тифуса прима, како се преноси, како се болесник негује и чува, како се храни и како се околина његова обезбеђује да се не зарази. Деклинишући и рапчлањавајући ове савете тачку по тачку, Перса са својим милосником дође на мисао, да је на овај начин могуће човека заразити и упропастити, па одмах то и покуша на своме мужу Стевану.

Изненада Перса се врати у кућу своме мужу Стевану, који ју је непрестано тражио и звао „на продужење брачног живота“, јер је она била до душе врло лепа, да је сиромаш Стеван лудовао за њом. Из почетка, привидно, Перса се прављаше, као да се покајала и да је тврдо решена, да му остане добра и верна жена. Она је имала једног од тифуса тешко оболелог рођака у близини, кога је често обилазила. Сведоци су тврдили, да је она хаљине, рубље и изметине од овога болесника носила кући мужевљевој. Ово она није чинила из незнања, пошто је себе знала добро чувати, и сваки час је се прала и умивала, одвојено од мужа јела и одвојено спавала. Шта је све она радила са овим болесничким изметима и са оним зараженим стварима и како је она свога мужа тифусом инфицирала, то овде није потребно описивати, главно је то, да се њен муж после 26 дана, од како му је она дошла у кућу, разболи од тифуса; дакле и стадијум инкубације слаже се. Услед рђаве неге (јер му је она пошто је ватра прешла давала нарочито тешку, чврсту и љуту храну, а знала је од лекара, да је то опасно, пошто су црева код тих болесника болесна и рањива), Стеван подлегне болести и умре. Сестра његова, која га је неговала, разболи се такође, али прездрави, а жена му Перса остаде здрава и читава, јер се је она знала добро чувати, а кад је и морала да уђе у вајат код болесника, одмах се после прала и пресвлачила. На тај је начин Перса свој план тачно извела и успела.

(свршиће се)

М. П. Срећковић

СУВРЕМЕНИ ЗЛОЧИН И ПОЛИЦИЈА

Неоспорно је, да су злочинци у последње време усавршили у знатној мери свој начин рада, користећи се резултатима и открићима науке. Ово нарочито вреди за опасне крадљивце, који ревностно прате свако научно откриће, којим се могу користити у своме „послу“.

Крађе помоћу хлороформа познате су већ одавно, а хемијским знањима служе се у велико фалсификатори животних намирница. Зар нема ваздан људи, који се ослобођавају својих досадних сродника, фаворизирајући њихове склоности ка алкохолу, морфијуму, опијуму и т. п. које их на крају крајева упропашћују. Сва тровања у ствари су резултат науке; познавање органских отрова — алкалоида — отежава у знатној мери констатовање правог узрока смрти отрованих лица.

Ван сумње је, да ће криминалитет у овом правцу све више и више напредовати. Већ одавно лекари предсказују, да ће се тровање у будућности вршити помоћу бактерија.

* * *

Ноћу између 14. и 15. маја тек. год. извршена је нечувена и до сада јединствена крађа у једној мењачници, која се налазила у приземном спрату хотела „Terminus-a“, у Анверу. Помоћу оксигеног

WWW.UNILIB.RS
и ацетиленског пламена који су кроз нарочите цеви спровели у браву касе, крадљивци су ову врло лако отворили и, разуме се, однели све што је у њој било (112.587 дин.)

Не зна се просто шта је интересантније у овој краји: да ли долазак крадљиваца на место извршеног злочина, или начин извршења, или бегство по извршеном злочину.

Ево како је цела ствар текла:

12. маја тек. год. дошао у хотел један господин, стар око 25 год., врло лепо одевен, и затражио собу на првом спрату. Понудили су му једну собу са изгледом у двориште, али је он не хтеде примити, већ пође разгледати остале празне собе, и најзад се заустави у соби Бр. 104, која се налазила изнад мењачнице. Господин овај говорио је врло добро француски, и у књигу путника уписао се као инжењер Лагас из Амстердама.

Одмах сутра дан, т. ј. 13. маја тек. год. приспела су у хотел два путника из Немачке и узели собу до собе Лагасове. Путници ови имали су врло тешке путничке куфере, а пријавили су се као Пијер Клајн и Карл Трант. Лагас није обраћао никакву пажњу на своје суседе, нити су опет ови ма чиме показивали да га познају.

14. маја у вече, Лагас се повукао у своју собу око 8 сати, а у 11 позвао је момка и послао га да му донесе куфер са стварима са централне железничке станице; куфер је био необично тежак.

Одмах по пријему овог куфера, Лагас је привидно закључао своју собу, али су мало после у њу ушли Клајн и Трант, и „посао“ је одмах отпочет. Прво су у патосу избушили око 40 рупа да би лакше и без шума дигли даске, а затим су на плафону мењачнице пробушили једну малу рупу, и кроз ову провукли затворен кишобран. У овај кишобран који је, разуме се, одмах отворен, падао је малтер са плафона, у коме су злочинци необично брзо и вешто направили отвор, дужине 50 а ширине 30 см., кроз који су, помоћу плетених лествица, сисли у мењачницу са потребним оруђем. Оруђе ово нађено је на месту извршеног злочина; то су мале електричне лампе, турпије, сврдло за гвожђе, ђускије и један мали парни казан за произвођење кисеонског и ацетиленског пламена са топлотом до 3000 степени. Из овога се лако увидело, да се имало посла са виртуозима у обијању касе.

Пре него што су приступили главном послу — отварању касе — злочинци су предузели све мере предострожности да их ко не би видео или чуо. У овом циљу прво су, помоћу јексера, заглавили врло вешто браву на вратима са улице, а по овоме су заклонили прозоре нарочитим застирачима — да се споља не би опазила светлост у мењачници. Застираче на прозорима утврдили су помоћу сврдлова, јер би се укуцавање јексера могло чути. Најзад су и око саме касе направили мали заклон, опет помоћу застирача.

Само отварање касе злочинци су извршили веома брзо и лако. Помоћу ацетиленског пламена, који је производио топлоту до 1500 степени, истопили су без икаквих тешкоћа челичну плочу, која по-

крива браву, потом су ову извукли и — касе је била отворена. На овај исти начин отворили су и трезор у унутрашњости касе, и из истог узели и однели: 60.000 динара у разним хартијама од вредности. 20.000 дин. у белгијским новчаницама и 19.614 дин. у разној звечећој монети.

Сва три злочинца беху наредили да их пробуде у 4¹/₂ часа изјутра, да би стигли за воз у 5 ч. 22, те према овоме изгледа да су „посао“ свршили пре 4 часа. Два Немца су доиста отпутовала овим возом, изјавивши при поласку да иду у Остенде, а Лагас је отпутовао возом у 5 ч. 59. У хотелу је, при поласку, изјавио, да иде у екскурзију за 1—2 дана, те да с тога и не носи све своје ствари, већ само један куфер. На железничкој станици узео је карту до Малине.

Крађа је откривена тек ско 8 часова изјутра, када је служавка дошла да мењачницу отвори и почисти.

На неколико дана по овоме, Клајн и Трант, односно Горски и Колџ били су затворени у Брислу, а трећи, Виљем Кислинг, звани Лагас, у Луксенбургу. Већина украдених хартија беше откривена у разним местима.

Истрагом је утврђено, да су се злочинци по извршеној крађи састали у Брислу, а одавде на аутомобилу отишли у Екс-ла-Шапел. Лагас, најинтелигентнији међу злочинцима, био је обичан кафански момак, али је, и без инжењерске дипломе, разумевао употребу ацетиленског пламена.

Ово је, у колико нам је познато, први случај у коме су се злочинци послужили ацетиленом.

Што се тиче аутомобила, они су већ одавно у употреби.

Ноћу између 7. и 8. јуна ове год. три крадљивца дошла су на аутомобилу пред једну вилу у Боатфору, опљачкали је и с пљачком у највећој брзини одјурили у правцу Брисла.

Помињемо још једну дрску крађу, која је извршена помоћу хлороформа 18. маја ове год. у једној споредној поштанској станици у Лондону. За време док је управник ове станице био са госпођом у позоришту, злочинци су се увукли у зграду и добро се сакрили. Чим су се жртве вратиле кући и полегале, злочинци су се привукли њиховим собама помоћу хлороформа успавали их, а затим дохватили кључеве, отворили касу и ормане и из ових однели око 3000 динара. Сутра дан опљачкане су једва пробудили.

Такви су сувремене злочинци. Да ли им је дорасла сувремена полиција? Научком се могу сви користити: добри као и рђави; полиција као и злочинци.

Морамо, на жалост, признати, да је полиција у овом правцу изостала далеко од злочинаца. Док су ови остварили огромне прогресе, идући за научним открићима, дотле је, напротив, полиција и до данас остала онаква иста каква је била под старим режимом и у почетку прошлог века. Регрутовање, методе, принципи, све у опште исто је има већ читав век.

„Потребно је — вели Едмон Локар — уверити полицијске чиновнике, који су

тако непажљиви и неповерљиви према научном прогресу, да је за све већи и већи прилив способних и документираних злочинаца потребна потпуно нова полиција која ће, поред рутине Габорија, Клода и Лекока, располагати и другим знањима. Псето може наићи и на лажан траг, али отисак стопале никад не вара.“

Радови Ничефора, Рајса и Отоленги-а прокрчили су пут којим треба ићи. Истраге се морају водити у духу науке. Не треба бити пророк, па предвидети, да ће полиција будућности, организована да одговори потребама времена, боље плаћена и строже рекрутована, уброявати у своје особље инжењере и хемичаре, докторе медицине и права, као и вештаке специјалисте у разним стварима.

Само под овим условима допуштена је нада, да ће у борби противу злочина победити представници друштва.

УПУТ ЗА ПОЛИЦИЈСКЕ И ОПШТИНСКЕ ВЛАСТИ

приредио Ђур. Ј. Ђорђевић

начелник окружн.

(СВРШЕТАК)

Према овоме, све оно што је г. Ђорђевић навео, говорећи о поступку за кривице предвиђене појединим специјалним законима, а за које у дотичном закону није изрично казано како ће се извиђати, нетачно је и по томе „учењу“ не треба поступати.

26. На страни 351. „Упута“ г. Ђорђевић је рекао како је § 334. а. кривичног закона замењен тачком 7. члана 16. закона о уређењу санитарске струке и о чувању народног здравља, који је члан доцније донесен.

Да би читаоци могли боље уочити разлику у наређењима § 334. а. крив. закона и тач. 7. чл. 16. зак. о уређењу санитарске струке и народног здравља, навешћемо их овде оба.

§ 334. а. кривичног закона гласи: „онај коме је од полицијске власти лечење забрањено, ако спољне или унутарње болести ипак лечи, да се казни затвором од једног до двадесет дана или бојем до двадесет и пет удараца“, а тач. 7. чл. 16. закона о уређењу санитарске струке гласи: „ко нема надлежну дозволу на вршење извесног лекарског, ранарског или прималског посла, а упушта се у лечење ради своје користи, казниће се новчано од 50—200 талира или затвором од 10—20 дана према упорности и понављању преступа; ако ли кривицом такве личности, или услед нецилиског лечења од њене стране, неко се оштети, осакати или умре, судиће се по закону криминалном. Овамо спадају и они магистри или патрони хирургије, бабице и специјалисти који би се упуштали у лечење за које немају дозвољење од надлежне власти“.

Из самога текста ових двају законских наређења види се, да § 334. а. крив. закона говори о кривици и казни за оне који лече унутрашње или спољашње болести ако им је то од полицијске власти забрањено. док чл. 16. тач. 7. закона о уређењу санитарске струке предвиђа кажњавање

лица која без дозволе власти врше лекарске послове ради своје користи.

Према томе ова два законска наређења нису ни у каквој противности и оба имају законску примену, јер се по § 334. а. крив. закона имају кажњавати они, који и преко забране надлежне полицијске власти лече, ако то раде бесплатно, а по чл. 16. тач. 7. закона о уређењу санитетске струке кажњавају се они који без дозволе надлежне власти ради своје користи лече и њима се тај рад не забрањује претходно па да после (ако опет лече) буду кажњени, него се одмах кажњавају, док онима, који лече бесплатно, мора се лечење прво забранити, па ако и мимо забране то раде, биће то § 334. а. крив. закона кажњени.

Дакле, § 334. а. крив. закона није замењен чл. 16. тач. 7. зак. о уређењу санитетске струке и ко буде послушао Упут г. Ђорђевића погрешит ће.¹⁾

27. На стр. 447—472 „Упут“ г. Ђорђевић је навео законска наређења и неке расписе како треба извршивати пресуду по кривичној части. Говорећи поименце о извршењу смртне и новчане казне и казне робије и затвора није нигде поменуо како се извршује казна заточења. Нарочито, у оном делу, који говори о томе којим се казним заводима спроводе осуђењеници, није ништа казао коме ће се казненем заводу упућивати они који су осуђени на казну заточења, а то је било потребно рећи јер су наређења о спровођењу осуђењеника казним заводима мењана врло често због великог броја осуђењеника и малог простора у казним заводима.

Расписом министра унутрашњих дела од 7 фебруара 1898. год. № 2844 достављено је полицијским властима, да је министар правде решио, да лица осуђена на заточење ову казну издржавају у пожаревачком казненем заводу, и наређено је полицијским властима да тако одтад поступају.

Ово наређење до данас није измењено и лица осуђена на заточење спроводе се из целе Србије ради издржања казне у пожаревачки казни завод.

Оваквих погрешних „разлагања и објашњења, пуна је ова књига, и ми смо трамо за дужност исписивати их овде, да би они, којима она дође до руку, а неби се сами могли определити, могли лакше увидети, шта им треба чинити.

Али због малог простора листа ми ћемо изнети још само неколико примера.

На стр. 29. „Упут“ прештампан је распис министарства унутрашњих дела од 14. августа 1906. год. № 17066., а штрајкачима. Због чега је он прештампан? Шта има у њему што властима пре није било познато? Каква је корист од њега? Шта имају власти из њега научити? Сва радња власти ипак је ограничена на приватну тужбу и стање ствари остало нерешено као и пре овога расписа. Оно што треба регулисати законом не регулисава се ра-

списом, па такве расписе не треба ни прештампавати.

На стр. 160. „Упут“ г. Ђорђевић препоручује: о сваком случају извршене крађе дужност је иследне власти да одмах путем телеграфа извести све полицијске власти, ако би још неко послушао овај упут телеграфа не би могли ништа друго радити до да отправљају полицијске расписе. Изгледа да г. Ђорђевић није знао за §. 36. закона о телеграфу и телефону, као ни за расписе издате од надлежног министра, за шта се и кад може и како употребити телеграф.

На страни 340. „Упут“ објашњавајући § 20. полицијске уредбе г. Ђорђевић вели да окривљени може имати у иступним делима заступника, док по чл. 153. устава окривљени може у свима кривичним делима, па и у иступима, имати браниоца, а не заступника.

„Приређујући“ ову књигу г. Ђорђевић се није могао уздржати а да не да неколико дефиниција које су са своје непотпуности врло интересантне. Ево неких.

На страни 2. „Упут“ говори се о мерама за заштиту личности и права појединаца, па се овако наставља:

„Те мере у главном изводе полицијске и општинске власти а можемо их поделити: 1., на рад органа који ће спречавати људе у извршењу недозвољених — рђавих — дела и старати се око одржања реда и мира, а по извршеном кажњивом делу гонити њихове извршиоце (ту долази рад: жандарма, стражара, патрола, потајника и т. д.) и 2., на мере којима се сумњивим лицима: скитницима и нерадницима као и зликовцима још унапред избија свака могућност за вршење казних дела (а оне су: полицијски надзор, кажњавања — скитница и нерадника и протеривање истих у друга места; вођење надзора над странцима, који у извесно место долазе; строга примена закона и других прописа који се односе на издавање и контролисање путних исправа; потере за зликовцима и хајдучима као и друге мере)“.

Овоме не треба коментара. Имајући у виду превентивне и репресивне мере које полиција као чувар јавне безбедности треба да предузима, лако је увидети „правилност“ пишевих назора.

Да би читаоци „знали“ шта су разбојници и хајдучи навешћемо дефиницију са стр. 57. „Упут“.

„Разбојништва, злостава и убијства који се дешавају на друмовима, у пољу, на тргу, салашу, и у опште ван села или вароши, где није власт у стању да предузима све мере за јавну безбедност личну и имовну, а често пута, и у самом селу и варошима изненадним нападом, кад се нико не нада — јесу дела обично оних људи, који су се стално одали рђавом животу. Ова дела врше се са планом и дрско, а њихови извршиоци не зазиру ни од чега. Људи који таква дела врше називају се: лоповима, зликовцима, разбојницима и хајдучима“.

Невероватно је да ће који ма и најслабији читалац овога „Упут“ примити ову дефиницију.

Са колико озбиљности г. Ђорђевић говори о овим стварима — хајдучији — нека послужи овај цитат са стр. 67. „Упут“:

„Природно је, да ће овакав осуђењеник гледати, да пошто по то удучи прилику да побегне; па тако и бива.“

„Тешко је, таком осуђењенику свладати се и не покушавати ослободити се затвора, робије, које има да траје 10, 15 и 20 година кад се с једне стране зна, да је то време читава вечност, а с друге стране нађе се у пољу на чистом зраку, у мирисној трави, у знатној слободи, где види људе, младе жене, девојке, чује песму, осети сласт живота“.

Ево, како г. Ђорђевић дефинише сведока:

„Сведок је оно лице које је у стању да пред влашћу покаже, објасни, открије ма какву околност или прилику везану за кривично дело“ (стр. 269.).

Кад се ово упореди са оним што кривични суд, поступак тражи од сведока, види се да је ова дефиниција, поред осталог, и непотпуна. По њој изгледа да онај није сведок који би сведочио какву околност или прилику „везану“ за кривца или приватног тужиоца.

На стр. 206. „Упут“ пише м ово: „утврђивање постојања кривичног дела потребно је стога, да би се утврдило: може ли бити у опште кривичне одговорности ма за кога за извесно унижено дело“. Ово је, види се, г. Ђорђевићев оригинал. И т. д. и т. д.

„Упут“ по садржини не долази у лепу књижевност, али се ипак од писца мера тражити да пише јасно, да му је стил примамљив, а тога свега овде нема. Ми ћемо као примере врло рђавога стила, поред већ наведенога, навести написе са стране 64., 71., 90. (претпоследњи став) 218. (други став) 226. (бр. 78.) 233. (други став под бр. 107.) 306. („тек онда“ место „дотле“) 323. (под бр. 386.). Исписивати то овде немогућно је због малог простора листа.

Али што морамо исписати, то су оне силне грешке у језику, и то чинимо нарочито због тога што изгледа да правницима није нужно знати српски. Од важнијих погрешака навешћемо ове: сумљив, немогуће, пошто (није прилог), по кад што и по кад што (прилог), варошка управа, Београда, плитка земља, кречом, убилац, убијца, убијство, самоубијство, (ове речи у кривичном закону су свуда штампане без ј.) кад личност, право или имаовина буде нападнута, разматрати, орган „Полицијског Гласника“, мртав организам, женска и женско (као именица место женскиње) направити увиђај, човечије, мњење, заклетва се врши над сведоком, тавно, тужбу потписује иследник и деловођа, одпочињати, одпочне, одпочето и т. д.

У овој књизи нису штампане „штампарске погрешке“, а њих доста има, те због тога многе можда пишеве грешке морају се сматрати као штампарске грешке.

После овога сасвим је у реду запитати се шта је био разлог те је министарство унутрашњих дела помогло штампање ове књиге. Она, као што смо видели, нити је добар зборник којим би се ор-

¹⁾ За тач. 26. чл. 24. закона о уређењу санитетске струке и о чувању народног здравља, коју такође г. Ђорђевић овде помиње, вреди оно што смо раније казали говорећи о § 334. крив. зак. и о § 19. о држању и продавању отрова и отровних ствари, а при том треба имати у виду и тач. 7. чл. 16. зак. о уређењу санитетске струке.

WWW.UNILIB.RS

гаци полицијских и општинских власти могли згодно послужити, нити је пак упут из кога се има шта научити. Ако је требало нешто ново израдити то се не ради предисивањем радова које ни њихов аутор није хтео штампати, а ако „Полицијски Зборник“ није потпун, ако има каквих мана, а осећа се потреба за један бољи зборник, то је требало, а и могло је се, поправити га, могло је се издати друго поправљено издање. Овако, од новца који је утрошен на штампање „Упута“ г. Ђорђевићевог неће се видети никаква корист*.

Душ. Нинолић

* У тексту овога написа поткраде су се ове знатније грешке: на стр. 246. „разматрање и разматрање“; на стр. 237. последњи став под тач. 10. треба да је у наводницама и на стр. 247 „да се и једно и друго дела он“... место да се и једно и друго, и дело и... .

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

„Суд општине марковачке (Маркова Првца), актом својим Бр. 240, пита:

Извесно лице из ове општине обратило се суду и одбору и тражило уверење, како је оно занатлија а не земљоделца и како оно занатом издржава себе и породицу.

Уверење му, вели треба ради распродаје непокретног имања које има у овој општини.

За доказ да је занатлија, оно је поднело мајсторско писмо шмитовско-ковачког еснафа.

Суду и одбору је познато, да се ово лице од некога времена одало неуредном животу и напуштању жене и деце, те је вероватно да ће се одати само занату, напуштајући земљоделски рад, али је питање хоће ли њиме штети издржавати породицу.

Како суд и одбор не знају, како да поступе у овом случају, моли се уредништво за потребно упутство.“

— На ово питање одговарамо:

У опште је тешко давати упуте по оваквим питањима, јер уредништво нема пред собом лице о коме је реч, нити прилике у којима оно живи.

Јер, ако би приходи од његовог заната били тако знатни, да њима може издржавати себе и породицу, и да му у опште није потребно помагати се земљорадњом, онда не би ништа стајало на путу, да му се уверење изда.

Ако је, међутим он занатлија, али се у месту где он борава, не може живети од прихода што он доноси тај занат, него се мора помагати земљорадњом, онда се и он по т. 1. правила Мин. привреде од 4. фебр. 1874 год. № 354, сматра за земљоделца, и не може ни сам отуђити оно земљиште, које му штати §. 471. грађ. суд. поступка

Нека дакле, сам суд и одбор процене прилике молиошце, па нека узму у одбор и његов одношај према породици у последње време, па нека према томе и даду уверење, не губећи из вида то, да он

неће ништа изгубити кад не прода имање а да могу и он и породица много изгубити кад имање прода, а занат и буде доносио онолико, колико је потребно за живот.

Ако би, пак, било очигледно, да он имање продаје само зато, да би лакше тумарнуо у свет а породицу напустио, као што суд неговештава, онда је и на суду и на одбору дужност, да продају спрече, пошто је ствар њихове оцене: хоће ли њега узети за земљоделца или само занатлију.

II.

Суд општине биновачке, актом својим од 20. марта ове године Бр. 284, пита:

„Извесно лице из Биновца, на јавној лиценцијацији држаној у 1904. год. купило је од Управе Фондова једно њено — Управино — имање, које је пређе било његовог оца, и по „Закону о уређењу Управе фондова“, он је ову куповину регулисао т. ј. дао Управи једну четвртину новаца од излицитиране суме, те тиме постао дужник Управин, а за остатак дуга дао овој облигацију.

Ово лице живи у заједници са оцем али овај други има плаћати разним приватним повериоцима извесне суме новца, и приликом извршења пресуда овакве природе, треба му оставити благодјејање прописано у §. 471 „грађ. пост. суд“

С тога се моли Уредништво да оно изволи дати обавештење у овоме:

1. Да ли дужниковом сину може служити као благодјејање изложено у горе пом. закон. пропису, оно имање које је он купио од Управе Фондова, и ако он још од овога нема тапију у рукама (разуме се, да је Управа код надл. суда пренела право куповине на купца) по која је код Управе Фондова?

2. Да ли и отац пошто је задружни са сином има права на горе том благодјејање из ове куповине или сам син, и

3. Како се има сматрати син, који се искључиво занима земљоделством, земљорадник или трговац кад је његов задружни отац трговац?

— На ово питање одговарамо:

Имање које је под теретом Управе Фондова, дакле у залози, која претпоставља и отуђење, не може се узимати у обзир при издвајању земљишта, које по § 471. грађ. суд. пост. не може земљоделца ни сам продати нити му се иначе може отуђити.

У каквом одношају стоји ово имање према оцу купчевом, зависи просто од тога, да ли га је син купио за свој рачун, као пунолетни и из средстава прибављених вањ заједнице са оцем (§ 122. и 123. грађ. закона), или је то учинио за рачун оца и средствима овога.

То суд у своме питању није објаснио, па се не може ни дати прецизан одговор.

Син, који живи у заједници са оцем али се он лично занима земљорадњом, не може се користити благодјејањем из § 471. грађ. суд. пост. у погледу очевог имања, јер се њему, као трговцу, продаје све за приватне дугове.

Ако би син имао свога нарочито прибављеног имања, оно не би могло бити предмет продаје, пошто се он специјално бави земљорадњом.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

УХВАЋЕНИ

Милосав Већић, из Средњег Добриња и Тодор Терзић, из Љубиња, одбегли осуђеници београдског казног завода, и Љубомир Недовић, из Јасенова, одбегли осуђеници пожаревачког казног завода, чије смо фотографије и потернице изнели у 29. и 30. броју „Полиц. Гласника“ од ове год., ухваћени су те је према томе престала потреба за њиховим тражењем.

Стојана жена Стојана Карића и Видосава кћи Милосава Прокића из Бошњана, среза темнишког чије смо потернице изнели у 30. броју „Полиц. Гласника“, ухваћене су, те је према томе престала потреба за њиховим тражењем.

ТРАЖЕЊЕ

Милутина Синановића, земљод. из Нове Божурје, среза добричког, који има да издржи годину и по дана затвора по пресуди прокупачког првостепеног суда тражи Управа града Београда актом Бр. 30232. Милутин је стар 45—50 година, висок, промањаст, смеђих бркова, брија се, на себи има од шајка одело, а на ногама опанке. Са собом је однео објаву суда општине влатовачке Бр. 5911 која гласи на име Радуга Бултовића, из Растовнице. Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима да га потраже и пронађеног спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 30232.

Љубисава Милићевића, из Јакља, бив. монополског контролора, који има да издржи два месеца затвора по пресуди ужичког првостепеног суда због дела из § 125. крив. зак., тражи начелник среза рачанског актом Бр. 7572. Љубисав је средњег раста, у лицу плав, косе и бркова плавих, брија се; на једној руци какирст му је деформисан, а на лицу има белегу од по екотине. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да га потраже и пронађеног спроведу поменутом начелнику.

Драгољуба Вучићевића, бив. поднаредника I брдског артиљеријског пука, који има да одговара за извесно кривично дело код команданта I брд. арт. пука, тражи поменути командант актом бр. 1923. Драгољуб је родом из Опарића, среза левачког, стар 27 година, средњег раста, малих бркова. Пронађеног треба упутити поменутом команданту или Управи града Београда с позивом на акт Бр. 30.557.

ПОТЕРЕ

Стана — Стевана — Милева жена Јерема Николића, скитача циганина, која је била осуђена на две године робије пресудом крагујевачког првостепеног суда, ноћу између 15. и 16. ов. м-ца побегла је из затвора општине златарске где је била спроведена ради порођаја. Стана је средњег раста, црних очију, по лицу роава од богиња; од одећа има на себи један полован жакет, на глави поцепану цигану мараму, на ногама сарачке опанке. Нека је све полицијске и општинске власти живо потраже и у случају проналаска спроведу начелнику среза жупског с позивом на депешу Бр. 4297.

Вукадин — Вујица — Вуле Стевановић, из Поповића, и Михаило Церовчевић, из Петковаче, осуђеници пожаревачког казненог завода 23. ов. м-ца побегли су са рада и до сада нису пронађени. Вукадин је стар 21 годину, средњег раста, косе затворено плаве,

очију жућкасто зелених, у сељачком оделу; од особенних знакова има: а) белегу од посекотине, у облику праве линије, правца хоризонталног, величине 1.5 см. на десној страни потиљка, и б.) белегу од ране, неправилног облика, величине 3.5/1 см. на средини леве плећке. Осуђен је био због убиства, **Михаило** је стар 24 године, средњег раста, смеђе косе, плавих очију, на лево око не види; од одећа имао је старе војничке панталоне, гуњ и шубару. Нека их све полицијске и општинске власти живо потраже и у случају проналаска стражарно спроведу управи пожаревачког казненог завода с позивом на депешу Бр. 1983.

Непознати крадљивци дању 21. ов. м-ца разбили су прозор на соби Стојадинова Стојадиновића, санитарског капетана из Ниша, и из истог украли један плав нов шињел у вредности 130 динара. Нека све власти потраже крадљивца и крадени шињел и у случају проналаска о томе известе начелство округа нишког с позивом на депешу Бр. 15954.

Александар Мирић, звани „Шаго“, Црногорац, који је живео у селу Гајтану, срезу јабланичком, 20. ов. м-ца извршио је убиство, на је по извршењу дела одмах побегла. Алек-

сандар је стар 23 године, средњег раста, плаве косе, носав, на доњем капку једног ока има белегу; од одећа има старе чакшире и гуњ од сукна. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже у случају проналаска стражарно спроведу начелнику среза јабланичког с позивом на депешу Бр. 12861.

Владимир син Ђорђа Јаковљевића, скитница из Смедерева, Радосав Тодоровић, слуга, родом из Кучева, среза звишког, и Вучко Петровић, надничар из села Сејанице, среза власотиначког, који су били у притвору и под истрагом код начелства округа смедеревског, побегли су ноћу између 22. и 23. ов. м-ца из притвора изаомивши гвозђе на прозору апсане. **Владимир** је стар 16 година, средњег раста, косе и очију црних, црномањаст, са малим наусницама, у цивилном оделу; одговарао је за више опасних и простих крађа. **Радосав** је стар 24 године, средњег раста, косе плаве, очију граорастих, малих бркова, у цивилном

један златан женски сат са два капка, на једном капку налази се монограм „К. А. Т.“, један брош са фотографијом књаза Михаила, са дијамантима, једне сребрне минђуше са по три дијаманта у свакој минђуши, један златан новал од четири дуката са златном иглом за прикачивање, једну женску шамију извезену бисером на кадиџи, једну велику ћилибарску мундштиклу, два чирака за свеће, 10 сребрних малих кашика са монограмом „К. Р.“, две сребрне кашичице са монограмом „К. А. Т.“, шест ножева, шест виљушак са сребрним корицама, разне хартије од вредности као: талија од имања, облигација, признаница, једну уложну књижицу осигуравачког кредитног завода, разне чаршаве, јастуке, мараме, хаљине, веш и друге ствари. Анђа је високог раста, развијена, црномањаста, црне косе. Скреће се пажња свима властима да потраже крадљивицу и крадене ствари и у случају проналаска о томе известе начелника среза гружанског с позивом на Бр. 14920.

Михаило Јанковић, земљод. из Новог Села, среза власотиначког, који је имао да одговара за опасну крађу, приликом спровода пре извесног времена побеглао је испред спроводника и до сада није пронађен. Михаило је стар 18 година, средњег раста, сувољав, црних очију, у сељачком оделу, са сламним шеширом на глави. На десној руци између кажипрета и палца има белегу од опекотине. Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима да га потраже, и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза власотиначког с позивом на депешу Бр. 8489.

Ђока Иштвацивић, калфа обућарски, родом из Туприје, који је радио код Чече Р. Стефановића, обућара из Ваљева, украо је ноћу између 23. и 24. ов. м-ца своме газди један пар новог штофаног сако одећа на један ред дугмета. Ђока је стар до 28 година, висок, у лицу црн, очију црних, лева му је нога краћа од десне. Нека га све полицијске и општинске власти потраже, и пронађеног спроведу начелству округа ваљевског с позивом на депешу Бр. 8808.

Илија — Поповић — Ђорђевић, лимар из Београда има да одговара за извесно кривично дело код кварта савајалског Управе града Београда. Лични опис Илијин је непознат. Пронађеног ваља спровести поменутом кварту с позивом на акт Бр. 7666.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

У општини горњо-крњинској, среза лужничког, нађен је 8. ов. м-ца један мангуп во, матор 6—8 година, длаке беле. Моле се све полицијске и општинске власти да потраже сопственика овог мангуп вола, и у случају проналаска о томе известе начелство округа пиротског с позивом на акт Бр. 6701.